

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/141/2019
Identifikačné číslo spisu: 5107213688
Dátum vydania rozhodnutia: 25.08.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5107213688.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne P. X., trvale bytom v M., zastúpenej splnomocnencom L. X., trvale bytom v M. proti žalovaným: 1/ Občianskemu združeniu ELOJ ÚNIA, so sídlom v Žiline, Dolné Rudiny 1 a 2/ U. V. trvale bytom v K., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, Mierové námestie 1, Ilava, o zaplatenie 8.298,47 € s príslušenstvom a o určenie neplatnosti zmluvy, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 31C/269/2007, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 13. februára 2019 sp.zn. 7Co/120/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí druhým) z 29. októbra 2017 č.k. 31C/269/2007-843 I. uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu 8 298,47 €, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných 1/ a 2/ zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého, II. žalovaného 1/ zaviazal zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 8 298,47 € od 14. júla 2009 do 9. júla 2014, III. žalovaných 1/ a 2/ zaviazal zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 8 298,47 € od 10. júla 2014 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého, IV. vo zvyšku žalobu zamietol a V. vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi žalobkyňou ako mandantom a žalovaným 1/ ako mandatárom, v mene ktorého konal U. V. ako predseda žalovaného 1/, bola dňa 16. novembra 2005 uzavretá mandátna zmluva. Vo vzťahu k žalovanému 2/ sa žalobkyňa domáhala svojho nároku titulom náhrady škody z trestného činu. Rozsudkom zo dňa 26. septembra 2013 sp.zn. 1T/61/2008 bol žalovaný 2/ uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, a týmto trestným činom spôsobil žalobkyni škodu vo výške 250.000,- Sk (8 298,48 €), pričom predmetným trestným rozsudkom bol zaviazaný uvedenú škodu žalobkyni vrátiť a so zvyškom nároku na náhradu škody bola žalobkyňa odkázaná na občianskoprávne konanie. Mandátna zmluva bola posúdená ako absolútne neplatná, preto druhá zmluvná strana bola povinná vrátiť

to, čo dostala v rámci plnenia, a to sumu 8 298,48 € titulom bezdôvodného obohatenia. Pretože žalovaný 2/ bol zaviazaný na zaplatenie predmetnej istiny titulom náhrady škody trestným rozsudkom, v tomto rozsudku bol zaviazaný žalovaný 1/ titulom bezdôvodného obohatenia na zaplatenie danej istiny s tým, že plnením jedného zo žalovaných 1/ a 2/ zaniká v tomto rozsahu povinnosť druhého. O trovách rozhodol podľa § 255, § 256 a § 257 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. v znení zákona č. 87/2017 Z.z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z.z., ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 13. februára 2019 sp.zn. 7Co/120/2018 rozhodol tak, že I. rozsudok súdu prvej inštancie zmenil vo výrokoch o úrokoch z omeškania a čiastočného zamietnutia žaloby tak, že žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 8 298,47 € od 6. apríla 2006 do zaplatenia, žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 8 298,47 € od 16. augusta 2007 do zaplatenia, a to do 3 dní s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v tomto rozsahu tohto plnenia povinnosť plniť druhého žalovaného, II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol, III. určil, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým zaviazal žalovaného 1/ zaplatiť žalobkyni 8 298,47 € zostáva nedotknutý, IV. žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Odvolací súd posúdil odvolacie námietky žalobkyne, aj žalovaného 2/. Uviedol, že žalovaný 2/ už pri prvom oboznamovaní sa s vyšetrovacím spisom dňa 15. augusta 2007, sa dozvedel, že žalobkyňa ako poškodená si v trestnom konaní voči nemu uplatňuje náhradu škody, ktorú si riadne uplatnila pri svojom výsluchu dňa 25. júla 2006, keď si uplatnila škodu voči U. V. vo výške 250.000,- Sk. Žalovaný 2/ je takto v omeškaní s plnením dlhu, ktorý mu vznikol z titulu škody spôsobenej úmyselným trestným činom, najneskôr deň po tom, ako bol poškodenou stranou požiadaný, resp. deň po tom, ako sa dozvedel o tom, že bol požiadaný, aby dlh zaplatil a o tom sa dozvedel najneskôr pri oboznamovaní sa s výsledkami vyšetrovania dňa 15. augusta 2007. Zdôraznil, že v zmysle § 563 ods. 3 Občianskeho zákonníka pri nároku na náhradu škody nie je v Občianskom zákonníku určený čas splnenia, je potrebné vychádzať z toho, že škodca je povinný plniť prvý deň po tom, čo ho veriteľ o splnenie požiadal a v trestnom konaní je zvyčajne rozhodné, kedy bol obvinený oboznámený s výsledkami vyšetrovania a tak sa dozvedel o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody. To však nevylučuje možnosť, že sa obvinený dozvedel o uplatnení tohto nároku aj skôr, či neskôr. Uviedol, že páchatel trestného činu, ktorý úmyselne spôsobil trestným činom majetkovú škodu vyjadriteľnú v peniazoch, je povinný, ak si poškodený riadne a včas taký nárok uplatní, nahradiť poškodenému nielen škodu, ktorú trestným činom spôsobil, ale aj jej príslušenstvo, napríklad úroky z omeškania, pri výpočte ktorých je potrebné vychádzať z ust. § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a konkrétneho rozhodnutia bankovej rady Národnej banky Slovenska o výške diskontnej sadzby. Ku skutočnosti, že žalobkyňa má právoplatný titul (trestný rozsudok) na zaplatenie rovnakej istiny proti žalovanému 2/, nemení nič na dôvodnosti jej nároku voči žalovanému 1/, pretože ak sú dva subjekty povinné k rovnakému plneniu a ak nejde o solidaritu (§ 511 Občianskeho zákonníka), ako je tomu v tomto prípade, keď jeden subjekt plní z titulu bezdôvodného obohatenia a druhý z titulu náhrady škody, jedná sa o tzv. falošnú solidaritu dlžníkov. Odvolací súd mal za to, že odvolacia námietka žalobkyne týkajúca sa úroku z omeškania bola čiastočne dôvodná. Súd prvej inštancie nesprávne postupoval pri stanovení začiatku omeškania každého zo žalovaných, ako aj pri určení výšky úroku z omeškania a následného zníženia úroku z omeškania žalovaného 1/ odo dňa omeškania žalovaného 2/. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 388 C.s.p. zmenil a žalobkyni priznal úrok z omeškania odo dňa tak, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania u každého žalovaného jednotlivo, ako aj výškou úroku z omeškania. Vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol, pokiaľ sa domáhala úroku z omeškania od 1. januára 2006 a vo výške 9% voči obom žalovaným. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 2 C.s.p.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 2/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 420 písm. b/ a f/ C.s.p. V odôvodnení dovolania uviedol, že do úvahy prichádza zváženie, či žalobkyňa mala procesnú subjektivitu vystupovať ako žalobkyňa v tomto konaní. Uviedol, že civilné, ako aj trestné súdy, nerešpektovali v danom čase platnú a účinnú právnu úpravu, pretože keby tomu tak bolo, musel by byť v celom rozsahu oslobodený spod

obžaloby. Tvrdil, že odvolací súd sa mal riadiť vlastnou úvahou o nedôvodnosti odsúdenia za trestný čin podvodu. Namietal, že súd nezohľadnil jeho listinný dôkaz a danú skutočnosť si svojvoľne nezákonne vyhodnotil, čím podľa neho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na základe uvedeného žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, a zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť rozsudku.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu poukázala na neopodstatnenosť dovolania, preto žiadala, aby dovolací súd dovolanie žalovaného 2/ odmietol pre neprípustnosť alebo zamietol ako nedôvodné.

5. Žalovaná 1/ sa k podanému dovolaniu vyjadrila tak, že sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho obsahom a odkázala na dôvody v ňom uvedené.

6. Žalovaný 2/ sa vyjadril k vyjadreniam žalobkyne a žalovanej 1/ k dovolaniu tak, že na podanom dovolaní a svojej právnej argumentácii trvá v plnom rozsahu a k vyjadreniu žalovanej 1/ nemá výhrady a pripája sa k jej tvrdeniam.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím), musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 C.s.p. vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach §

420 a 421 C.s.p.

11. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. V danom prípade žalovaný 2/ (dovolateľ) vyvodil prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. b/ a f/ C.s.p.

14. V zmysle § 420 písm. b/ C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak ten kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú spôsobilosť.

15. Z ustanovenia § 61 C.s.p. vyplýva, že procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju priznáva zákon. Procesná subjektivita v zmysle citovaného ustanovenia znamená, že strana sporu má procesné práva a povinnosti ktoré jej zákon priznáva. Túto subjektivitu má ten subjekt, ktorý má spôsobilosť na práva a povinnosti (právnu subjektivitu); inak len ten, komu ju priznáva zákon. Procesná subjektivita teda vyplýva z hmotnoprávnych predpisov. Z ustanovenia § 7 Občianskeho zákonníka vyplýva, že spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti (právna subjektivita) vzniká narodením a zaniká smrťou, prípadne vyhlásením za mŕtveho. Uvedené ustanovenie priznáva právnu subjektivitu aj počatému dieťaťu za predpokladu, že sa narodí živé. Z ustanovenia § 19 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že právnické osoby nadobúdajú spôsobilosť mať práva a povinnosti (právnu subjektivitu) dňom ich vzniku, t.j. dňom, ku ktorému sú zapísané do obchodného alebo iného zákonom určeného registra, ak osobitný zákon neupravuje ich vznik inak. Z uvedeného vyplýva, že dôvod zmätočnosti uvedený v ustanovení § 420 písm. b/ C.s.p. je daný vtedy, ak v spore (konaní) ako strana sporu vystupoval subjekt, ktorý nemal spôsobilosť na práva a povinnosti (právnu subjektivitu) a v dôsledku toho nemal ani procesnú subjektivitu.

16. Z obsahu spisu nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by viedla k prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. b/ C.s.p. Vzhľadom na to, dovolací súd dovolanie žalovaného 2/ v tejto časti podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p. odmietol.

17. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, dovolací súd uvádza, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 115/2018, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017).

18. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C.s.p. je, že a/ k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom, ktorý b/ znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva c/ v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 38/2015, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Tento pojem nemožno principiálne vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017).

21. Dovolateľ namieta, že súd nezohľadnil jeho listinný dôkaz a danú skutočnosť si svojvoľne nezákonne vyhodnotil, čím podľa neho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Táto dovolacia námietka dovolateľa týkajúca sa prípadného nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, nie je spôsobilá vyvolať prípustnosť dovolania, pretože bez ďalších relevantných skutočností ju nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012) zastávajú názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania.

23. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442).

24. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 C.s.p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

25. Pri posudzovaní dovolania podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) je zřejmé, že žalovaný 2/ nepodrobuje kritike procedúru prejednávania veci, v rozpore so zmyslom a účelom ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. Pod pojem „procesný postup“ podriaďuje samo meritórne rozhodnutie odvolacieho súdu,

jeho právne úvahy a spôsob riešenia právnych otázok. Obsahom dovolania je teda námietka žalovaného 2/ týkajúca sa vady konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., ktorú zreteľne vyvodzuje z právnych záverov odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) na ktorých založil svoje rozhodnutie. Žalovaný 2/ teda bezpochyby namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

26. Právnym posúdením sa pritom rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu; nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Vzhľadom na túto námietku žalovaného 2/ treba uviesť, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je zastávaný názor, podľa ktorého sa realizácia procesných oprávnení strany neznemožňuje nesprávnym právnym posúdením veci (R 54/2012, R 24/2017 a tiež 1 Cdo 71/2018, 2 Cdo 49/2018, 3 Cdo 37/2018, 4 Cdo 1/2018, 5 Cdo 191/2018, 7 Cdo 79/2018, 8 Cdo 76/2018).

27. V nadväznosti na vyššie uvedené, dovolací súd pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Na základe uvedeného, dovolací súd dospel k tomu, že dovolanie žalovaného 2/ ani podľa § 420 písm. f/ C.s.p. prípustné nie je.

29. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalovaného 2/ odmietol v časti namietanej vady v zmysle § 420 písm. b/ C.s.p. podľa § 447 písm. f/ C.s.p. a vo zvyšnej časti podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

30. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.